

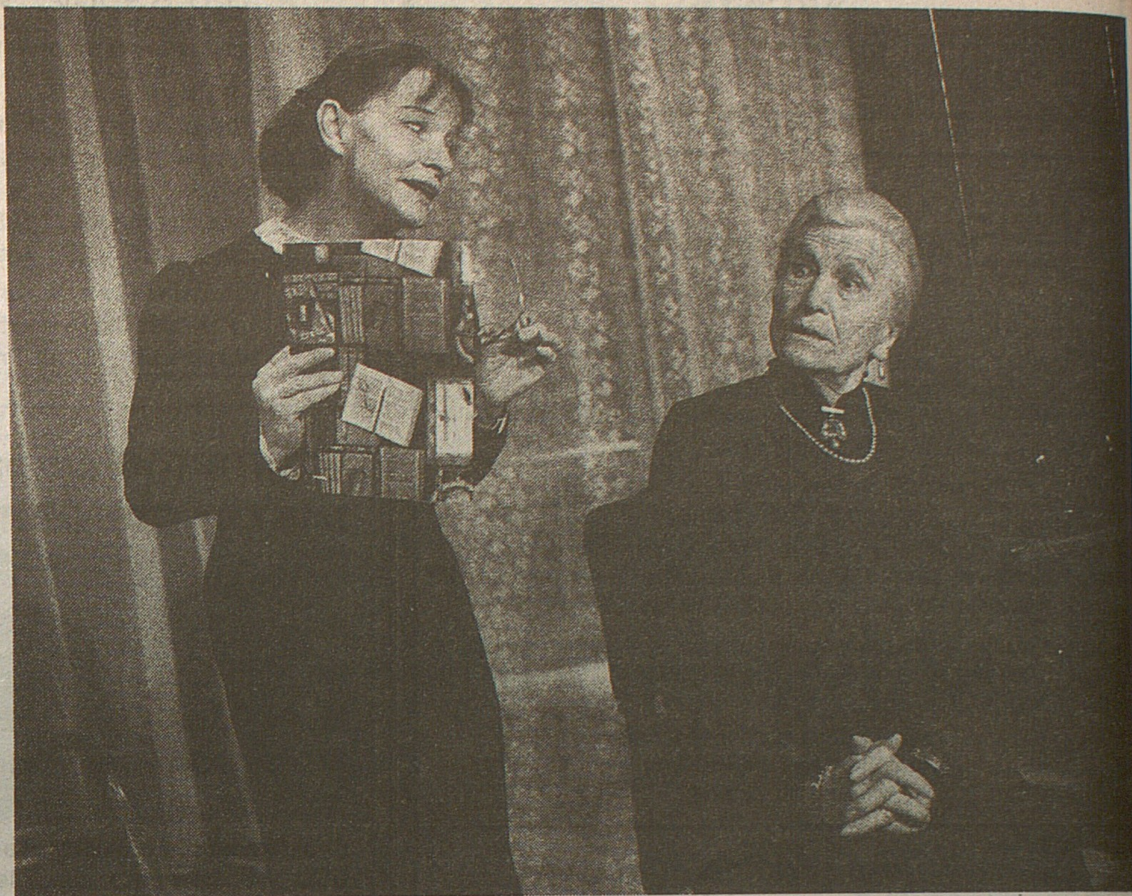
Nevšední divadelní zážitek z Williamsova Amerického Blues

RECENZE/Karlovarské Divadlo Dagmar poskytlo prostor vyzrálému herectví Libuše Balounové

■ ANNA FIDLEROVÁ

Z rozsáhlého dramatického díla amerického autora Tennessee Williamse (1911 - 1983) jsme mohli v Karlových Varech vidět snad všechny jeho stěžejní hry. Od nezapomenutelné inscenace Sestup Orfeův po Tramvaj do stanice Touha, Léto a dým, Kočka na rozpálené plechové střeše a další. Divadlo Dagmar uvedlo nyní (premiéra 8. května na komorní scéně Tosca) dvě aktovky ze souboru jeho prvotin z poválečných let, jímž se pod názvem American Blues uvedl do literárního světa. Dramaturgický výběr spoluurčovalo nejen zaujetí pro tento typ komorního divadla, ale také skutečnost, že bylo k dispozici vyzrálé umění herečky Libuše Balounové. To také v intencích režie (Hana Franková) povýšilo oba drobné jevištní skvosty na celistvý tvar, jemuž interpretka obou hlavních postav suverénně dominovala a jehož myšlenkové vyznění akceptovala.

V obou příbězích divák sleduje její duel s další, ať tak či onak jí podřízenou ženou. V aktovce Milostný dopis lorda Byrona její suverénní a panovačná Stařena tvrdě ovládá Starou pannu (Dagmar Hubičková) a bez skrupulí ji nutí k podvodu a klamu, který, jak už to často bývá, je pevně spjat se sebeklamem. Vztahy mezi oběma psychicky narušenými ženami nazíráme očima tuctové manželské dvojice

Libuše Balounová jako Kornelie (vpravo) s Danou Fialkovou v roli Grace v aktovce Cosi nevyšloveného.
Foto PAVEL ŠTOLL

(Anna Ratajská a Petr Richter), která do této podivné, uzavřené domácnosti symbolicky vpadá rovnou z rozjásané karnevalové ulice. V ní se také nakonec znovu ztrácí, aniž by sebemenším obnosem zaplatila za své netušené obelstění.

Zatímco ponurou atmosférou tohoto příběhu nadlehčují humorné scény zmíněného manželského páru, ve druhém, nazvaném příznačně Cosi nevy-

sloveného, zůstávají Libuše Balounová (Kornelie) a Dana Fialková (Grace) na scéně osamoceny. Jediným jejich spoluhráčem je tu jen nervózní napětí, jehož kořeny spočívají v neporozumění a v marné patnáctileté snaze najít k sobě cestu. Zatímco ony si tak málo rozumí, divák, především díky přesným charakteristikám postav, až příliš dobře chápe jejich přetvářku a marnou, tichou vzpouru, ale hlavně mu-

čivý strach z prázdnoty ne-naplňeného života. Vše tu hraje s sebou. Mravní apel autorův, rafinovaně jednoduchá scéna (Jiří Hnilička) a hlavně herecké slovo a gesto, tak výmluvné i ve chvílích ztišených zámlk. Jestliže chtělo Divadlo Dagmar uctít nedávné životní výročí Libuše Balounové, učinilo tak způsobem důstojným a pro diváka přitažlivým.

Autorka je volná publicistka